

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 114.

37te Møde.

Løverbagen den 23de Marts.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Derved har man troet at forebygge den Grindring, som muligt kunde fremføres imod, at Bedkommende var indskrænket i Valget af Boldgiftsmænd til det District, hvorunder Eiendommen hørte, og, uagtet man vil erkjende, at det synes temmelig usandsynligt, at der iblandt et saa stort Antal af Boldgiftsmænd — jeg tillader mig at nævne, at dette for et District kan antages at være fra 80 til 100 — ikke skulde kunne findes enten fra Godseiernes eller de hoverigjørende Bønders Side 1. eller 2, eller, i Tilfælde af Afpæl, 3 upartiske Boldgiftsmænd, saa har man dog ikke villet affjære Bedkommende Leilighed til at gjøre et Udvalg af et Nabolistrict, hvorved da al Partifkthed synes at maatte være blevet udelukket. Men man har for det Tilfælde ogsaa fundet det retfærdigt, at den, som gjorde Brug af en saadan Ret, skulde særligt afholde alle de Omkostninger, som derved foranledigedes.

Solberg: Jeg skulde blot til Styrke for det, som allerede er udtalt af den høitagtede Ordfører med Hensyn til Udvalgets Indstilling, at det skal have sit Forblivende ved de af Sogneforstanderskaberne udnævnte Mænd, endnu tillade mig at tilføie, at jeg ogsaa mener, at det maa være yderst ubehageligt for Indenrigsministeren saaledes at udskytte nogle Mænd; thi det vil dog af dem, som blive udelukkede, blive anseet for en Fornærmelse, og det saa meget mere, som jeg antager, at Indenrigsministeren, som mange Gange kun har fungeret en ganske kort Tid, ikke vil være istand til at kunne begrunde sin Dom paa nogen selvstændig Mening, men maa henholde sig til Andre. Jeg kan ikke nægte, at det Foredrag, som ved den foreløbige Behandling er holdt af

den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Landstingskreds (Ørsted) endnu mere har bestyrket mig i denne min Overbeviisning. Han har nemlig til Grund for sin Mening, at Indenrigsministeriet skulde udvise nogle af disse Mænd, som vare valgte af Sogneforstanderskaberne, anført, at Indenrigsministeren kunde raadsføre sig med kyndige Mænd, men en saadan Raadsførelse forekommer mig altid at være mislig, saare mislig, og, efterat han nu havde anført dette, yttrede han, at Ministeren saaledes kunde komme til en nogenlunde Kundskab om disse Mænd; men en nogenlunde Kundskab forekommer mig at være saare utilstrækkelig i et saa vigtigt Anliggende. Sogneforstanderskaberne, som have at bedømme, hvilken Mand, der i en Commune er den bedste og værdigste til at indtage denne Post, Sogneforstanderskaberne, der jo ikke alene bestaae af enkelte af de meest oplyste Bønder, men ogsaa mange Gange af Godseiere og andre Mænd, der staae paa et høiere Culturtrin, og ligeledes ogsaa af Præster og Herredsfogder, kunne ikke alene komme til at have en nogenlunde Kundskab, men de kunne have fuldstændig Kundskab om, hvilken der er den bedste Mand. Med Hensyn til hvad den samme ærede Landstingsmand har anført om, at i Frankrig brugtes en saadan Fremgangsmaade med Hensyn til Udvalgelsen af Medlemmer til Juryen, saa maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Juryen er dog en ganske anderledes vigtig Institution end den Commission, hvorom her er Tale. Med Hensyn til det Forslag, som er fremstillet som Udvalgets under Nr. 6, da finder jeg mig i en særegen og uheldig Stilling. Det er Forsamlingen bekendt, at den ærede 8de Landstingsmand for 2den Valgkreds (Meergaard) bebudede et saadant eller et lignende Endringsforslag ved den første Behandling af Sagen. Da Sagen kom for i Udvalget, havde jeg stor Betænkelighed ved